

DAMIR BOROVIČAK: RETORIČARI LJUDSKIH PRAVA, SRAMITE SE! UREDNICI MEDIJA, SRAMITE SE!

Petak, 11. ožujka 2011

Prestrašno i grozno!

Silovane žene u Domovinskom ratu

U povodu Dana žena 8. ožujka 2011. Udruga Žene u Domovinskom ratu organizirala je tribinu u znak sjećanja na stradale žene iz vremena agresije na Republiku Hrvatsku. Na inicijativu predsjednice Marije Slišковиć u Novinarskom domu u Zagrebu okupile su se žene stradalnice Domovinskog rata, na tribini »Prešućeni ratni zločin – silovanje žena u srpskim koncentracijskim logorima«. Među okupljenima bile su i one nad kojima su počinjeni najgnusniji ratni zločini. Kažu neki kako je to davno prošlo vrijeme i sve to treba zaboraviti.

No, kako to mogu zaboraviti žene koje su zločinački silovane u znak osvete i mržnje prema hrvatskom narodu? Kako zaboraviti dok najnovije činjenice potvrđuju kako velikosrpska agresija na hrvatski narod još uvijek traje. Vrijeme je paradoksalnih tužbi, koje sada stižu iz Srbije i ovih dana potresaju Hrvatsku

Prije 10 mjeseci na bugarsko-srpskoj granici uhićen je hrvatski branitelj Veljko Marić, koji je kao vozač kamiona skrbio kruh svagdanji za svoju obitelj. Već je 10 mjeseci u beogradskom istražnom zatvoru, a supruga koja pati i preživljava s troje djece u Grubišnom Polju, ima ga pravo posjetiti svega 2 puta mjesečno po 1 sat. Naime, srpsko krivosuđe primjenjuje stroži zatvorski režim posjeta zatvorenicima od onog u Haagu! Mariću se sada već sudi u Beogradu za navodni zločin počinjen na teritoriju Republike Hrvatske u selu

Rastovac, na području Bjelovarsko-bilogorske županije. Samo po sebi apsurd je srpsko prisvajanje nenadležnih pravosudnih ovlasti za područje Republike Hrvatske. Potom, eskalira slučaj hrvatskog branitelja Tihomira Purde, koji je pušten nakon dva mjeseca političkih igara. Odmah slijedi vijest o obavijesnim razgovorima u hrvatskoj policiji s ravnateljicom ratne bolnice u Vukovaru dr. Vesnom Bosanac, zbog pripremljene srpske tužbe. Srbi koji su nemilosrdno gađali bolnicu kao međunarodno zaštićeni nevojni cilj, sada podižu tužbe protiv ravnateljice i liječnika za nesavjesno liječenje njihovih srpskih vojnika, koje su naši branitelji pod granatama zbrinjavali i dopremali u bolnicu. Od apsurdna, cinizma, bezobrazluka i političkih besramnosti, običnom čovjeku žuč kipi i pamet staje.

U dugogodišnjem ozračju nabacivanja blatom na hrvatske branitelje i optuživanja iz svih smjerova, ponajprije iz Haaga, zatim po direktivama iz domaćeg tužiteljstva, a sada nevjerojatno stižu optužnice iz Srbije. Pritom posve zapostavljeni ostaju neprocesuirani srpski zločini u srpskim logorima. O tome je govorio Danijel Rehak, predsjednik Hrvatskog društva logoraša srpskih koncentracijskih logora. No srpski zločini silovanja hrvatskih žena, kao da su na margini svih sjećanja, osjećaja i društvene pozornosti. Iako su bili dio srpske ratne strategije, ti su zločini godinama najprije ignorirani a zatim i posve zapostavljeni od svih pravnih, političkih i državnih čimbenika u Hrvatskoj. O tome su na tribini govorili medicinska sociologinja prof.dr. Gordana Cerjan Letica i odvjetnik Mate Knezović. Kao neposredna žrtva stradanja žena, svjedočila je Jadranka Cigelj, zatočenica srpskog logora Omarska, poznata javnosti po svojoj knjizi svjedočanstava „Apartman 102”. Govorila je kao žena žrtva, kao pravica po zanimanju i kao dužnosnica u

sustavu politike i vlasti, koja joj je naposljetku umjesto društvene rehabilitacije podlo podvalila i konačno je neljudski odbacila.

Naposlijetku iz publike izlazi anonimna gospođa iz Vukovara. Prvi puta svjedoči javno o svom stradanju! Glas podrhtava, treperi, titra, posve nestaje, dok se njezina usta samo otvaraju. Suze i jecaji naviru. Gospođa svjedoči vukovarsku tragediju žena, dan-dva poslije okupacije. Imala je tada 23 godine, muža branitelja, sina 5 godina starosti, obitelj, brata, susjede Srbe i Hrvate... Svjedoči što je vidjela, kako su četnici kastrirali susjeda, luđački se smijali, dok je žrtva urlala od bolova. Jadnika su na kraju ubili. Svjedoči što su njoj činili više dana, od ispitivanja i prijetnji, udaraca i batina, pogrdnih ponižavanja i uzastopnih silovanja... Ponižavanja u ime osvete, u ime patološke mržnje, sve kako bi joj ubili dušu. Teško je bilo slušati, još je teže prepričati. Bila mi je to najteža tribina predstavljanja ratnih stradanja od kada pamtim.

Grozno je što su sve učinili toj ženi, majci, supruzi hrvatskog branitelja iz Vukovara, a nije jedina... Konačno i gđa Cigelj je slično prošla, no žena iz Vukovara prvi puta je to iznosila u javnost... Emocije su bile snažne i potresne, prenijele su se na slušateljstvo... Publika u muku, grč i suze na licima, stezanje u grlima... Tako i kod mene osobno. Po završetku, nestao sam iz dvorane u šoku i sa želucem u grlu... Ostao sam bez teksta, bez hrabrosti da pristupim iskazati poštovanje tim ženama žrtvama... Potreban mi je bio zrak, bez želje da zahvalim predsjednici Mariji Slišković na još jednom hrabrom iskoraku u interesu prestrašne hrvatske istine. Posebno teško svjedočanstvo gospođe iz Vukovara, koje je nužno, ali i toliko tragično da se jednostavno ostaje bez teksta i mogućnosti racionalnog razmišljanja. Grozno!

Hvala doktoru Slobodanu Langu na snalaženju pri završetku tribine, iskazavši ono toplo, ljudsko, što mnogi muški u dvorani nisu mogli izreći ni učiniti... Zagrlio je našu stradalicu Vukovarku, darovao joj stručak cvijeća i progovorio da u židovskom narodu muškarci koji nisu mogli zaštititi svoje žene, izgubili su pravo prezimena za svoje potomstvo. Tako je i s društvom koje ne može zaštititi svoje žene i majke, od stradanja i nastavka tih stradanja, gubi se pravo opstanka... Ako su se u ratu dogodile okolnosti da su žene ostale nezaštićene, na surovu nemilost patološki osmišljenim izživljavanjima i ponižavanjima, ostaje pitanje što činimo danas kako bi ispravili te gnjusne i zločinačke nepravde...?

Hrvatska politika, vlast i institucije nečuveno su zakazali, zbog zagovaranja pomirenja bez kajanja, zbog novog bratstva i jedinstva koje nam nameću srbokomunistički sinovi i kćeri, zbog ratnih profitera i lopovluka na vlasti, zbog političara i sebeljubnih interesa, zbog pohlepnog zgrtanja kapitala bez granica ... Sve preko nevinih žrtava, preko pogaženih duša, preko upropaštenih života, preko stradalih obitelji, zanemarivanjem nečuvenih ratnih zločina nad vlastitim narodom, prešućivanja zločina bestijalnih silovanja hrvatskih žena, majki, nositeljica obitelji, koje nikada nisu dobile dovoljno pozornosti i poštovanja u javnosti... A nekmoli društvenu satisfakciju ili mogućnost da upravljaju zemljom za koju su toliko propatile. Iz svega slijedi zaključak kako su žene stradalnice u Domovinskom ratu nažalost ostale ispod ruba svake društvene osjetljivosti i humanosti. One ne traže privilegije, medijsku pozornost, a ponajmanje im treba lažna samilost. Žene žrtve srpskih koncentracijskih logora nisu u Hrvatskoj dobile ono što svako humano društvo dužno učiniti svojim najtežim stradalnicima – resocijalizaciju, povratak k normalnom životu, kroz obiteljsku, socijalnu i društvenu podršku, potporu i zaštitu. A to je nemoguće ukoliko ne postoje društveni osjećaj i interes za preživjele žrtve tih ratnih tragedija i bestijalnih izživljavanja.

Za to je potrebna društvena institucionalna skrb i pomoć, medicinski i socijalni timovi, senzibilitet društva, politike i vlasti. Tjelesni gubici se zamjenjuju protezama, kako bi se olakšao svakodnevni život i olakšao invaliditet. No nikakvim ortopedskim pomagalicama nije moguće izbrisati sjećanja na odvratna izživljavanja, nekim mehaničkim pomagalom vratiti duševni mir, zamjeniti razorenu dušu, vratiti zadovoljstvo i radost života, rekla je Marija Slišković na završetku. A o neprocesuiranim počiniteljima ratnih zločina nad velikim brojem zatočenica srpskih koncentracijskih logora, da i ne govorimo. To je posebna priča. Dovoljno je reći, kako je gospođa iz Vukovara, posvjedočila da je kasnije u svom slobodnom gradu ponovno susrela jednog od svojih silovatelja, doživjela živčani slom kad ga je vidjela i prepoznala... Podigla je kaznenu prijavu, no ništa se nije dogodilo...

A vlast i mediji, gdje su oni bili za Dan žena? Svi su obaviješteni da se u Novinarskom domu obilježava poseban Dan žena sa ženama stradalnicama Domovinskog rata. Ne zaslužuju li upravo te žene najveću društvenu i političku pozornost? Pitanje za predsjednika – kakva je to „PravDA” kada intelektualac, doktor pravnih znanosti, profesor na Pravnom fakultetu i konačno predsjednik države ignorira poziv, mjesto i vrijeme gdje se treba odazvati za Dan žena? Isto pitanje i za predsjednicu Vlade, ministre, saborske zastupnike... Znakovito je da se nitko nije pojavio ni od antiseksističkih zastupnica iz Sabora, čija su usta često prepuna prava zaštite žena? Gdje su na Dan žena bile razne b.a.b.e. civilnog društva, razne teršaličke željne pravde za ratne zločine, razni pusići punih usta kršenja građanskih i ljudskih prava...

Konačno zašto kamere HRT-a, RTL-a, TV-Nove nisu željele izvjestiti o tom posebnom obilježavanju Dana žena u njihovom Novinarskom domu. Gospodo političari, gospodo medijski urednici, gospodo zagovaratelji ljudskih prava, jučer nije bila senzacionalistička podjela na crvene i crne, niti podjela na lijeve i desne, niti podjela na homofobe, ksenofobe i one druge, već samo podjela na moralno odgovorne i one koji to nikada nisu bili. Jučer su ako ništa drugo pale maske, razna zauzimanja za ljudska prava, za građanska prava, za prava žena, samo su podvale iza kojih se kriju privatne političke ambicije. Ne imati osjećaj odgovornosti za žene stradalnice ratnih silovanja, ignorirati njihovu istinu i sudbinu, neistraživati zločine i neprocesuirati zločince ratnih silovanja, samo produbljuje bezosjećajnost i dokazuje katastrofalnu nebrigu tzv. humanog i civiliziranog društva. A to je prestrašno, grozno i bogohulno!

Retoričari ljudskih prava, sramite se! Urednici medija, sramite se! Jučer ste pali na ispitu istinskog poštivanja žena!

Tekst: Damir Borovčak
Fotografije: Oskar Šaruni